Palkó Balázs

Egyetlen szó

Van, hogy szívem morajló tenger, vihar dúl azon –
ilyenkor vihart öntök kávémba, s viharban zuhanyzom,
míg aztán egyszer – elcsendesül.
Aztán szívem újra aranyló égboltozat,
irgalmas, megsajnáló októberi napsugár,
lágy, szelíd hang, simogató szellő.
A kettő között csak ennyi áll:
egyetlen szó.

Szemlélet

Felettünk az ég,
alattunk a mélység.
Körülöttünk magány,
bennünk mélyszegénység.

Alattunk a föld,
felettünk a kékség.
Köröttünk ég a világ,
s e lángokban a szépség.

Hasonlat

Utánozni tanulom az eget:
Kéken tündökölve,
s pupilláidnál is sötétebben is:
Én vagyok.